

ЕЛИЦА СТОЎНЕВА
ТЪБЕНА ЧОРБИЦА

издателство „БЕРЕН“

ЕЛИЦА СТОУНЕНА

ТЪБЕНА ЧОРБИЦА

Издателство „ВЕРЕН“

© 2012, Елица Стойнева

© Илюстрации: Елица Стойнева

Художествено оформление: Нина Иванова-Донковска

Редактор: Юлияна Ненова

Първо българско електронно издание, pdf формат

© 2017, Издателство „Верен“

Издателство „Верен“

пл. „Славейков“ 1

1000 София

тел.: 02/981-62-41; GSM: 0888 562 679

www.veren.bg

Прегнечат: „Верен“ ЕООД

ISBN 978-619-231-003-5

ЕЛИЦА СТОЎНЕНА
ТЪБЕНА ЧОРБИЦА

Издателство „ВЕРЕН“
София, 2017

Тъбена чорбица

Пръгна Ежко през гората по пътеката позната. До брезичката се спря – гъбка малка там видя.

– Хей! Ура, каква сполука, да намеря гъбка тука. Ще я взема у дома, да я сготвя на чорба.

В лапички я хвана Ежко и пое със стъпка тежка по пътеката позната, криволичеща в гората.

На пътечката в този миг скокна Зайчо с весел вик:

- Ежко, братко, покажи. Тъбка носиш май? Кажи?
- Пъй е, Зайчо, ето на! Тъбка нося към дома. В шарената си паничка ще я сготвя на чорбичка. Ако искаш, с мен ела, с тебе ще я споделя. Ах, какъв прекрасен ден! Хайде, Зайчо, тръгвай с мен!

По пътеката поеха, но от странен шум се спряха. От едно дърво в гората нещо тупна на тревата. Ежко радостно подскочи, ябълката с пръст посочи.

– Ех, какъв добър късмет, ще си имаме десерт!

Още малко повървяха и не щеш ли пак се спряха. Тледат – круша сладка, мека, там до горската пътека.

Пръгнаха отново двама, ала – о! Беда голяма!
Запъхтян се Ежко спира, гледа, мига, не разбира.
Малко есенно поточе през пътечката клоkochи.
Зайо може – але хоп! И премина го със скок. Но
какво да стори Ежко? Гледа тъжно, диша тежко.
Стресна го тогава глас откъм шипковия храст:

– Хей, приятел, где така? Брод ли търсиш? С мен ела! Ето тук, това дърво, е с презри-
зано стъбло. Тук реката премини, сух по
пътя продължи.

– Бобърко, благодаря ти, братко. Ето да по-
хапнеш сладко. Плази ябълка за добрината
нека бъде теб отплата.

Ала зайчето сърдито гледаше зад храста скри-
то. Мисли си: „Не ще я дам! Искам аз да я изям.“
Тъй ядосан той извика:

– Мойта ябълка не пинай! Аз си я намерих
сам, никому не ще я дам!

– Ах, каква лъжа. Хайде, Зайко, не така! Срещ-
нахме я с тебе двама, паднала до таз поля-
на. Нека стане тука ясно: Да споделяш е
прекрасно! Ти се, Зайко, засрами и от мене
запомни – Бог е казал: Не лъжи.

Щом по пътя продължиха, нова трудност те откриха. Страшна бездна, цяла яма, ала път над нея няма.

– Хайде, друже, давай! Ти от мен не изоставай!

Зайко дунката посочи:

– Тледай как ще я прескоча.

Ала Ёжко, натъжен, промълви:

– Не е за мен. Аз съм тромав, с лапи къси, гъбка нося на гърба си. Що да сторя тука? Как? Май безпомощен съм пак...

Пъй замислен не разбра, че до него някой спря.

– Хайде, Ежко, имай сила! – каза патица вежлива.

– На гърба ми се качи, за перцата се хвани, дупката ще прелетим, ще останеш невредим.

Ежко повече не чака. Стисна здраво той перцата и от другата страна озова се на мига.

Ето Ежко как усня да се справи с таз беда. Бързо той благодари, с крушата се раздели:

– Ето, Патице, вземи, наш'та круша сподели.

Ала Зайо дългоуши хич не иска и да слуша. Той погледна завистливо, стисна гъбката свидливо, гръб обърна им и рече:

– Хайде, Ежко, стига вече. Че за нас какво останана? Тая малка гъбка само. Бягай, Патице, върви, друга ти си откъсни. Круши има до насита, хапвай си ги, без да питаш.

– Ах, ти, Зайко! Не така. Кражба е това. Беля. Бог ни вижда и познава. Всяка нужда Той снабдява. И не трябва да крадеш, ако искаш да ядеш.

– Ето, Патице, вземи. И от мене запомни – Бог е казал: Не кради.

Ето ги отново дъма само с гъбката на рамо. Ежко ходеше честито, ала зайчето сърдито на пътечката застана, вдигна лапа и захвана:

- Гъбката не ще деля! Дай ми я, да си вървя. Ала Ежко, без да спори, с блага дума отговори:
- Бог е радостен, когато си споделяме нещата.
- Ежко, странен си, признавам. Кой е Бог, недоумявам?
- Бог е Платкото на всички – на големи и мънички. Той обича ни и знае от какво се ний нуждаем. Бог ме учи да прощавам, на приятели да давам. Стига, Зайко, се сърди и към къщи с мен тръгни. Там да се повеселим, с гъбката да се гостим.

Зайо вече се не мръщи. Бързат с Ёжко те към къщи. Да си сготвят там чорбица, да я сипят във паница, та да може всеки с радост да опита тази сладост.

- И поуката каква е? – пита Ёжко Зайо Байо.
- Трешката разбрах накрая. Бог обича ме и зная: Най е хубаво, когато си споделяме нещата!

